

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Redactor: Alexandru Ciolan

We know
books

Copyright © 2023 Editura Prestige

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau pentru referințe.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GEORGESCU, CĂLIN

Marea Renaștere: adevăr, libertate, suveranitate: ieșirea din Matrix/Călin Georgescu. - București: Prestige, 2022
ISBN 978-630-6506-17-0

32

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate în această lucrare îi revine exclusiv autorului.

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

CĂLIN GEORGESCU

MAREA RENAȘTERE

ADEVĂR ♦ LIBERTATE ♦ SUVERANITATE
- Ieșirea din Matrix -

PRESTIGE
București - 2023

din cadrul Ministerului Afacerilor Externe. A deținut funcțiile de Raportor Special ONU pentru efectele adverse ale transportului de produse și deșeuri toxice și periculoase și de Reprezentant pentru România al Comitetului Național al Programului Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP).

Dr. Călin Georgescu este autorul volumelor *Pentru un ideal comun* (Editura Compania, București, 2012) și *Cum-păna României* (Editura Christiana, 2014) și coautor al volumelor *România 2020* (Editura Conspress, București, 1998), *Reprofesionalizarea României* (IPID, București, 2008), *Șansa României - oamenii* (IPID, București, 2009), *România postcriză* (IPID, București, 2010) și *România după criză. Reprofesionalizarea* (Editura Compania, București, 2010).

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Un patriot pentru România	11
Hipercomplexitatea păguboasă.....	14
Către cititor	49
PLANDEMIA medicală COVID	57
Morgenthau - Marshall și retur.....	61
„Marea Resetare” a lui Klaus Schwab și a acoliților de la Davos	63
Bătălia pentru hrană	67
Don Quijote și morile de vânt.....	71
Personaje în alb și negru	75
Cooperația	93
Proiect de Țară: „Hrană, Apă, Energie”	101
Unde merge lumea, unde mergem noi?.....	123
„Pământul strămoșesc”	131
Soluții la probleme arzătoare	135
Live cu urmăritorii	219
Notă de încheiere	241
Despre autor.....	243

UN PATRIOT PENTRU ROMÂNIA

Mulți dintre noi simțim sistemul tehnoglobalist ca pe o povară insuportabilă. Deși ne sufocăm în „aerul irespirabil al acestei lumi” (Cioran), continuăm să ne trăim viața în același plan derizoriu. Pe Facebook strigăm de zor „Așa nu se mai poate!”, uneori strigăm și în Piață (în weekend sau după serviciu), mai avem și câte o „inițiativă legislativă contra sistemului” în Parlament. Cum înjururile pe rețelele de socializare, apelurile la megafon și declarațiile de la tribuna oficială nu ne ajută să schimbăm lumea, sfârșim prin a ne spune spășiți: „La urma urmei, știi ce? Fie ce-o fi”. Găsim mereu motive să nu facem nimic sau justificări că am făcut deja tot ce se putea face.

Călin Georgescu este și el exasperat de ceea ce ne exasperează pe noi. Din exasperarea lui se naște o povară contrară, la fel de insuportabilă: nevoia imperioasă de a resuveraniza românul ca persoană și comunitatea națională. Suntem cu spatele la zid. Resuveranizarea nu mai este o opțiune teoretică, o „necesitate istorică” (în sens marxist) sau o *gala dinner*. Pentru Călin Georgescu este un *deadline*. Ori devenim liberi și întoarcem decisiv lucrurile în favoarea noastră, ori rămânem sclavi înghițiți definitiv de fluxurile vieții mecanice. Ceea ce contează ACUM și AICI este să respingem soluțiile de capitulare, de compromis sau de adaptare la procesul în curs de dezumani-

zarea a individului - înțelegând dezumanizare, în sens concret, pierderea calităților sociale și biologice ale omului. Dezastrul României s-a construit pe sclavul fericit, omul „resursă umană”. După o tehnică aplicată și pe alte meleaguri, s-au creat structuri economice și politice care au spart coeziunea noastră ca persoane și neam unit. Am fost parcați în unități „eficiente” (sclavi fericiți) și reintegrați într-un angrenaj artificial (UE, „economia globală”) prin inginerii economice și sociale de import, alimentate mereu de incompetența și de trădarea clasei politice. Din persoane integre, am devenit pendicele unor abstracțiuni - un *homo oeconomicus*, o „victimă”, un „vaccinat/nevaccinat”, un *Green Pass*. O viziune asupra lumii ce privește, în exclusivitate, mărfurile și obiectele a ajuns să subjuge în totalitate sfera relațiilor personale și viața națiunii. În mod mai mult sau mai puțin conștient, societatea noastră a acceptat un model de subjugare care ne-a transformat într-o populație pasivă și manipulabilă. În „cluburile selecte” la care am aderat, românul îndeplinește rolul *sclavului fericit*. Criza declanșată de Covid-19 ne-a avertizat că s-a mai făcut un pas înainte: folosirea sclavilor nu mai este profitabilă, mult mai eficienți fiind roboții și creaturile transumane. Asta să ne fie, oare, soarta?

Călin Georgescu, prin Proiectul „Hrană, Apă, Energie”, se împotrivesc cursului catastrofic al istoriei actuale. În locul abstracțiunilor de tot felul, Proiectul său de Țară așază în centru persoana suverană, căreia nimeni și nimic nu-i poate răpi autonomia și capacitatea de a se bucura de plenitudinea unei vieți trăite în mijlocul unei comunități reale. Este restaurarea unui mod de viață autentic creștin, determinat de calitatea relației noastre cu Dumnezeu și cu

aproapele noastre. Proiectul ne oferă opțiunea unui alt mod de existență, a unei alte ierarhii a nevoilor noastre. Propune schimbări radicale, plecând de la un regim ontologic profund. În Proiect, economia dăruirii - distributivismul -, bazată pe micul proprietar-productor (întruchiparea omului suveran, în viziunea lui Călin Georgescu) devine strategie națională - coeziunea socială este cea care creează o economie modernă, nicidecum privatizarea profiturilor și socializarea pierderilor în favoarea multinaționalelor și a cleptocrației locale.

Călin Georgescu a ridicat un steag. Sub faldurile lui mi-aș dori să se adune tot poporul. Nu sunt speranțe deșarte. Dacă nimic nu s-a legat până acum, a fost din lipsa unui proiect de țară credibil. Repet ceea ce spune și simte mai tot românul: lehamitea noastră derivă din pierderea încrederii în clasa politică. De ce ne-am implica în acțiuni concrete când în jurul nostru mișună impostorii? Lipsesc bărbații de stat, conducătorii jertfelnici, modelele de urmat care să le redea cetățenilor încrederea în ei și în viitorul țării. Până acum, a lipsit un astfel de patriot pentru România, cu un *deadline* ferm pentru schimbarea de regim mult așteptată.

Dincolo de soluțiile sale practice, Proiectul de Țară al lui Călin Georgescu este un eveniment de comuniune, o manifestare a iubirii împărtășite întru Hristos. Creștinism în act.

Adevăr, Libertate, Suveranitate. O nouă zidire a României începe aici...

HIPERCOMPLEXITATEA PĂGUBOASĂ

O privire lucidă asupra societăților postmoderne descoperă, în primul rând, caracterul lor excepțional, în raport cu oricare altă formă de organizare socială din istorie. Trăim în societățile hipercomplexe ale civilizației industriale. Hipercomplexitatea - iată ce ne separă de oamenii din trecut.

Mondializarea, de care se face atâta caz în zilele noastre, nu este un fenomen nou. Toate marile imperii au vrut să se globalizeze, dar niciunul nu a atins stadiul unei societăți hipercomplexe. Nici tehnologismul nu este o noutate absolută. Anglia secolului al XIX-lea era o societate industrializată, dar nu o putem califica drept „hipercomplexă”.

Hipercomplexitatea este nivelul de dezvoltare a civilizației actuale, în care tehnicile industriale reunite s-au autoproliferat în exces, ca o creștere malignă, dând naștere tehnoglobalismului, un sistem mondial, strict integrat, care a penetrat (metastazat) toate cotloanele vieții omului. Complexitatea, profitabilă la început, sfârșește prin a fi o investiție păguboasă pentru omenire, odată atins stadiul ei „hiper” (potrivit legii randamentelor descrescătoare).

„A fost una dintre mantrele mele: focalizare și simplitate. Simplitatea poate fi mai greu de obținut decât complexitatea. Trebuie să muncești din greu ca să îți cureți mintea și să o faci să gândească simplu. Dar merită, fiindcă, dacă ai ajuns acolo, poți muta munții din loc.” (Steve Jobs)

În epoca hipercomplexității, societățile de consum trec din domeniul necesității în cel al insignifiantului produs la scară planetară. Tot ceea ce odinioară exista sau se producea cu măsură, în limitele unor necesități lăuntrice, a devenit excesiv, redundant, inutil. „Hiperfluu”. Prefixul „super” - din *superfluu* - păstrează încă nostalgia unei excelențe calitative, „hiper” denotă excesul, exagerarea, deriziunea debordantă.

Superabundente, mijloacele tehnice alimentează devalorizarea tuturor planurilor prin logica excesului și a retroversiunilor brutale. Excesul de semnificație debordează în insignifiantă, excesul de planificare, în improvizație, excesul de comunicare se dovedește a fi un dialog al surzilor, excesul de viteză sfârșește în imobilitate și în stagnare; prea multă informație produce iliterație, virtualul proliferează din prea multă realitate, mondializarea generează delirul etnolocalist, „imperiul binelui” și „hegemonia pozitivului” globalizează structurile răului (terorism, corupție). Adevărul, umflat de mass-media, plesnește în știri redundante, zgomot și imagini golite de conținut.

Omenirea trăiește sub semnul unei permanente terori: teroarea hipercomplexității. Logica excesului antrenează individul într-o autoproliferare delirantă. La birou, în faimosul „cubicle” al mării corporații, individul „se multiplică” în zeci de operații concomitente; un „proiect” dă naștere altui proiect, un „obiectiv” alimentează alt „obiectiv”, într-o serie repetitivă care continuă la infinit. Nimic nu se termină, nu are cap și coadă, totul se aglomerează, se „masifică”, încetinește, accelerează. O tautologie turbulentă. Niciun domeniu nu se sustrage creșterii rapide și nelimitate. Viața privată se complică exponențial sub sem-

nul tehnicizării excesive. Așa, „omul complicat” (Horia Bernea) îndosariază zeci de chitanțe, facturi, bonuri, acte de tot felul; legiferarea tuturor domeniilor existenței este un hiperfluu juridic care te obligă să-ți justifici scriptic spusele și faptele, altminteri dai de bucluc. Instrumentele tehnice, de care nu te poți lipsi în activitățile cotidiene, în loc să-ți simplifice existența, devin deseori un calvar. Încrângături halucinante, telefon mobil - televizor - mașină de spălat - frigider - fax - imprimantă, mișcate prin cât mai îmbârligate combinații de coduri, parole și algoritmi nu mai funcționează după principiul „apeși pe buton și mașina pornește”. Banalele „instrucțiuni” au devenit dita-mai „manuale de operare”. Doar excesul (cât mai multe funcții, butoane și modele) aduce profit. Hipermarketul l-a falimentat pe micul comerciant, hipercorporația transnațională a desființat întreprinderea locală, megaranjamentele economice și financiare transnaționale au pus pe butuci statele-națiuni. În universitățile postmoderne, intelectuali valoroși sunt îmbrânciți de mediocrități productive care scot cărți la kilogram. *L'hyper, c'est chic. Hyper, it's cool.*

Ne aflăm în etapa în care hipercomplexitatea, în loc să aducă beneficii omenirii, o împinge grabnic spre colapsul final. S-a intrat într-un cerc vicios. Pentru a-și menține confortul, omenirea investește din ce în ce mai mult în marile sisteme tehnologice. Acestea, dezvoltându-se în rețea, măresc exponențial complexitatea întregii civilizații tehnologice, al cărei *status quo* poate fi menținut doar prin secătuirea naturii și prin sleirea întregii omeniri.

Civilizația bazată pe tehnologism și pe hipercomplexitate este o anomalie a istoriei. Niciodată nu a existat o civilizație hipercomplexă de dimensiuni planetare, nicio-

dată atâtea subsisteme sociale și economice n-au fost integrate într-un unic angrenaj economic, niciodată rolurile sociale n-au cunoscut o asemenea specializare și niciodată prețul plătit (pentru a menține funcțional un mastodont civilizațional) nu a fost sacrificarea vieții pe pământ!

Timp de milioane de ani, omenirea a trăit în mici comunități autonome - ceea ce nu înseamnă că erau autarhice sau autiste - de o diversitate uimitoare, în care dominante erau tradiția și relația personală între membri.

„Într-o asemenea societate, poți să cunoști pe fiecare în parte, ai posibilitatea să-l descrii, în funcție de poziția sa, într-o rețea de rudenie.” (Elman Service, *Primitive Social Organization*, 1962)

Robert Carneiro, citat de Joseph Tainter, în *Collapse of Complex Societies*, estimează că 99,8% din istoria umană a fost dominată de aceste comunități autonome. Doar în ultimii șase mii de ani au apărut primele societăți „complexe”: statele interdependente, organizate ierarhic. Prima societate organizată după model tehnocratic, Egiptul antic, este de dată și mai recentă.

Civilizația românească populară s-a dezvoltat în cadrul satului tradițional. Nu-i de mirare că a respins cu înverșunare „megamașina comunistă”. Aglutinarea oamenilor într-un „corp mecanizat” pentru a servi „vastei opere de industrializare socialistă”, românii au văzut-o ca nefirească. Nici societatea hipercomplexă, cu mall-urile și „office building”-urile ei impersonale, cu invazia milioanei de automobile și nevoia de a cheltui miliarde de euro pentru „modernizare” și „integrare” - nici ea nu are darul să-i în-

cânte. În lipsa altor alternative, o consideră un rău (încă) tolerabil.

Așa cum societatea hipercomplexă este o aberație a istoriei, tot la fel, existența „omului complicat” (Horia Bernea) este contra naturii sale umane. În „întunecatul Ev Mediu”, când viața societății era rânduie de Biserică și de aristocrație, un țăran nu muncea mai mult de opt ore, potrivit afirmațiilor profesorului James E. Thorold Rogers, de la universitatea Oxford. Muncitorii englezi din secolul XIX, revendicând ziua de muncă de opt ore, nu făceau decât „să recupereze ceea ce străbunii lor avuseseră deja cu patru sau cinci secole în urmă”. Intensitatea muncii era și ea cu mult sub normele moderne. Nu se inventase tehnologia corporatistă, cu ritmurile ei infernale, economia medievală era „dominată de ritmurile agrare, fără grabă, nepăsătoare față de precizie și productivitate - iar societatea, creată în imaginea acestei economii, era simplă și cumpătată, fără poftă enorme și mari pretenții, incapabilă de eforturi cantitative”. O familie de țărani englezi din secolul al XIV-lea nu muncea mai mult de 150 de zile pe an. „Vechiul regim” din Franța garanta 52 de sămbete nelucrătoare, 90 de zile de odihnă și 38 de zile de sărbătoare.

„Orașele vechi - orașe construite pentru oameni, cai, câini, orașe pline de omenie, cu locuri prietenoase, ospitaliere, unde aerul era întotdeauna curat. O economie a nongigantismului, dar cu o tehnologie foarte dezvoltată, nu numai că va permite, dar va și cere ca pe o necesitate construcția de noi orașe pe modelul celor vechi.” (Aleksandr Soljenițin)

Departate de mine intenția de a idealiza trecutul și de a trece sub tăcere beneficiile oferite de societățile moderne: hrană din belșug, medicamente, încălzire, apă curentă, acces rapid la informație, câte și mai câte. Odiñoară, de toate acestea se bucurau doar elitele, astăzi societatea tehnoglobalistă menține masele într-un relativ confort, distribuit întotdeauna punctual și condiționat, prin modalități generatoare de flagrante inegalități.

De fapt, ce înseamnă confortul modern? Confortul este noua religie promovată de tehnoglobaliști. Lipsit de confort, de mistica și imaginarul social pe care acesta le presupune, omul postmodern va fi cuprins de o teribilă panică; față în față cu realitatea și cu propria conștiință, s-ar simți gol și neputincios. Sursă de satisfacții imediate, confortul îi risipește însă temerile, îl apără de confruntări dezagreabile, îl transformă într-un sclav fericit.

Confortabile sunt ideile domesticite care nu se opun ideologiei în vigoare. Sunt idei care răstălmăcesc, falsifică sau discreditează adevărurile, privitoare la realitatea concretă și la situația trăită de persoana în carne și oase. Confortul intelectual nu suprimă conștiința critică, ci o reformează, în sensul adaptării la vremurile prezente. El îl lipsește pe individ de potențialul de refuz și reacție al omului viu.

Dincolo de confort, în societatea hipercomplexă se află superfluul, risipa. Masele sunt permanent mobilizate, într-o goană nebună după scopuri, obiecte și imagini care nu le implică în mod esențial. Tehnoglobalismul angajează imense resurse și mijloace - în ce scop? - ca să organizeze competiții sportive, pe bandă rulantă, un campionat mondial de fotbal, să lanseze un nou model de automobil sau

o nouă rachetă balistică. Un nimic spilkuit. În mod similar, individul își investește energia în falsul transcendent al scopurilor artificiale (echivalente, mereu altele) - strânge cureaua să-și cumpere ultimul model de telefon mobil, să-și facă un concediu în „insule” etc. Același derizoriu poleit. De la omul de știință până la imigrantul pakistanez ajuns în Occident, fiecare escaladează cantitativ, gonește după forme fără fond și după obiecte fără substanță, este obsedat de „mitul împlinirii de sine”. Mit găunos, redus în practică la formula „mai mult, mai mult, tot mai mult”. Dacă jinduești astăzi după un ideal calitativ, ești considerat fie „idealist”, fie „elitist”, or, de-a dreptul „nebun”. Nicio restriște de ordin moral sau existențial nu curmă însă invazia insignifiantului, risipirea ontologicului în vântul pârjolitor al aparențelor.

Este adevărat că societățile hipercomplexe moderne, prin raționalizarea mijloacelor de producție și centralizarea deciziilor, sunt eficiente, până la un punct, în alocarea și administrarea resurselor și organizarea forței de muncă. Se trece însă cu vederea un aspect esențial: pentru a funcționa eficient, ele au nevoie de imense cantități de energie, resurse materiale și umane. Din moment ce hipercomplexitatea are un caracter sistemic, diferitele ei componente trebuie să fie perfect integrate. Dar integrarea presupune control și specializare, instituții birocratice, armate de specialiști, noi și noi resurse materiale și umane.

Energia scumpă dă peste cap sistemul de creditare. În societatea tehnoglobalistă, rolul creditului este acela de a „rezolva” problemele legate de hipercomplexitatea păguboașă (supraproducție industrială, piețe uriașe de desfacere, birocrății statale și private, o enormă aglomerare

de gadgeturi și mijloace redundante, proliferarea superfluului și a insignifianței). Producția pe scară largă și la capacitate maximă asigură costuri unitare scăzute, dar generează gigantice surplusuri. Marea bătaie de cap a modelului industrial nu este partea de producție, ci distribuția și consumul surplusului. Soluția-standard: creditul de consum și deprecierea planificată. Sistemul financiar actual favorizează supraîndatorarea, întrucât sunt necesare împrumuturi colosale pentru a rezolva problemele legate de o economie supradimensionată. Este nevoie de ban cămătăresc (*debt-money*) pentru a administra hipercomplexitatea, pentru a produce și a consuma surplusul industrial. Până la un anumit punct, sunt favorizați marii datori, dobânda scăzând, pe măsură ce datoria crește. Acest mecanism de creditare își atinge limita, în momentul în care costurile și riscurile legate de hiperdatorie devin mai mari decât valoarea datoriei înseși. În acel moment, sistemul financiar se găsește în situația de a nu mai putea oferi noi credite. Observăm cum, în contextul actualei crize, condițiile de creditare devin tot mai „strânse”, pe de-o parte, iar pe de altă parte, din ce în ce mai puțini își permit să recurgă la noi împrumuturi.

Când în sistem apare un deficit energetic, o lipsă acută de resurse naturale vitale și o epuizare culturală, cum este cazul crizei actuale, a continua investiția în hipercomplexitate este o strategie dezastruoasă. Nici banul cămătăresc (*debt-money*) creat din tastatură de către sistemul bancar, nici „spiritul inovator al capitalismului”, nici „progresul științei” sau oricare algoritm, protocol sau cod digital nu pot elimina „principiul realității”. În istorie, deși nu au avut de înfruntat probleme de o magnitudine, cum este cea ac-